

Arrest

nr. 262 983 van 26 oktober 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 8 april 2021.

Ook zijn echtgenote dient op 29 januari 2020 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 april 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J.B.G.R.(...), verklaarde over de Salvadoraanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in X, La Libertad op X 1978. U groeide op in La Libertad met uw ouders en een zus. U werkte uw middelbare school af in Santa Tecla, in het Jose Damian Villa Corta instituut toen u 19 jaar oud was. Nog tijdens uw studies aan het middelbaar begon u al te werken als chauffeur. U werkte achtereenvolgens als chauffeur van een pickuptruck, een microbus, collectief transport en bussen. Uw laatste werkgever was de steengroeve van Renato Rampone, in San Salvador.

U bent getrouwd met O.D.L.C.M.D.G.(...), met wie u 2 kinderen hebt, van 12 en 14 jaar oud. U woonde voor uw vertrek uit El Salvador met haar samen in Huizacar, La Libertad. Uw kinderen gingen daar ook naar school in de dorpschool, het Centro Escolar Huizucar. Aanvankelijk woonden ook uw ouders bij u in huis, maar na het overlijden van uw moeder verhuisde uw vader naar het huis van uw zus en haar gezin. In uw vrije tijd ging u naar de kerk in Nuevo Cuscatlan. U speelde in diezelfde gemeente ook elke zaterdag voetbal, als aanvaller bij de club La Odisea.

Op donderdag 24 oktober 2019 vertelde uw jongste zoon u en uw vrouw bij thuiskomst dat hij op school was aangesproken door een oudere leerling van zo'n 16 jaar oud, wiens naam onbekend is. Die jongen had uw zoon opgemerkt en hem aangespoord om als postvatter te werken, waarbij hij zou moeten observeren wie het dorp binnenkomt en buitengaat. U begreep meteen dat de jongere in kwestie een bendelid was, gezien het soort werk dat hij uw zoon voorlegde. U besloot de volgende dag na het werk de jongere hierop aan te spreken, en hem te vragen uw zoon met rust te laten. Bij het ophalen van uw zoon op vrijdag 25 oktober 2019 vroeg u uw zoon om de jongere in kwestie aan te wijzen, zodat u verhaal bij hem kon gaan halen. U legde de jongere voor dat u niet langer wilde dat hij uw zoon benaderde, aangezien u een christelijke familie was en u zich niet inliet met zulke praktijken. Het gesprek maakte de jongen ongemakkelijk, waardoor zijn toon veranderde, en hij het gesprek onheilsPELLend afsloot, zeggende: "We zullen zien".

U was niet verontrust door de jongeman zijn reactie en u dacht de zaak correct te hebben afgehandeld. Twee dagen later, op zondag 27 oktober 2019, kreeg u in namiddag echter meerdere berichten op uw gsm, waarin u bedreigd werd. Ongeveer een halfuur na het ontvangen van die berichten werd u thuis bezocht door een gewapend bendelid, die wilde weten waarom u nog niet op de berichten had geantwoord. Hij maakte u duidelijk dat u bedreigd werd omwille van uw weigering om uw zoon af te staan aan de bende. U belde meteen hierna naar de vrouw van de overleden predikant van uw kerk, iemand die u al goed kende sinds uw kindertijd. Zij raadde u aan het huis zo snel mogelijk te verlaten, en bood u zowel haar kerk als haar huis aan om in te schuilen. U vertrok diezelfde namiddag hals over kop naar haar huis.

U lichtte ook uw werkgever in, die u toestond om bij hem thuis te werken zodat u veiliger was voor de bende. Uw werkgever had u tevens aangeraden om de politie in te lichten, hetgeen u meteen deed op maandag 28 oktober 2019. Op donderdag 31 oktober 2019 werd uw huis leeggeplunderd, 4 dagen nadat u er uit was vertrokken. Uw buurvrouw had dit incident gemeld aan uw zus, die u van de diefstal op de hoogte gebracht. U besliste toen om het land te verlaten, en u begon in het kader daarvan opzoekingen te doen. Op 5 november 2019 kocht u uw paspoort, en op 29 november kocht u uw vliegtickets aan voor een vlucht uit El Salvador. U leende daarvoor het geld van de vrouw van de predikant, dat u haar nog voor uw vertrek uit El Salvador kon terugbetalen door uw voertuigen te verkopen.

U vertrok samen met uw vrouw en beide kinderen met het vliegtuig uit El Salvador op 24 januari 2020 naar België, waar u de dag nadien aankwam. Op 27 januari 2020 diende u uw verzoek om internationale bescherming in België in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart (DUI), uw rijbewijs, de politieaangifte, een referentiebrief van uw werkgever, de verkoopsakte van uw wagen (alle origineel), alsook 5 afgedrukte sms'en (kopies).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien kunnen de motieven die u aanhaalde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming omwille van verschillende ongeloofwaardige elementen niet overtuigen. Zo begonnen uw vermeende problemen nadat uw zoon op school werd benaderd door een jong bendelid, die tevens naar dezelfde school als uw zoon ging (NPO, P.19). Het bendelid zou uw zoon hebben willen rekruteren om als postvatter te werken voor de bende: in die hoedanigheid zou uw zoon in de gaten hebben moeten houden wie het dorp binnen- en buitenging. Nadat u de volgende dag het bendelid aansprak, zeggende dat hij uw zoon met rust moest laten, zouden al uw problemen begonnen zijn (NPO, P.14). Echter rijzen er veel vragen bij het verloop van de gebeurtenissen, die de algemene geloofwaardigheid van uw asielaanvraag onderuit halen.

Toen uw zoon u op donderdag 24 oktober 2019 kwam vertellen dat hij werd benaderd om postvatter te worden, begreep u meteen dat die benadering gebeurde door een bendelid. Dit omdat de functie van een postvatter typisch voor een bende is (NPO, P.20). U was zich hiervan bewust, maar niettemin ging u verhaal halen bij een bendelid, en verklaarde u zelfs niet bang te zijn geweest om dat te doen (NPO, P.20). Nochtans wist u dat het gevaarlijk was om het bendelid aan te spreken, en dat er gevolgen aan konden verbonden zijn: “Je ziet daar nog altijd dingen, maar je spreekt er niet over. Want als je erover spreekt dan ga je terecht komen in een conflict, en dan loop je gevaar. Maar dat is wat je daar dagelijks ziet” (NPO, P.20). Ondanks die wetenschap, dat het aanspreken van dat bendelid riskant is, had u angst noch twijfels om dat toch te doen: “Voor mij bestond er geen twijfel om dat uit te klaren” (NPO, P.21). Het is dan ook onduidelijk waarom u er voor koos om op dermate onvoorzichtige wijze een bendelid op zijn plaats te zetten.

Wanneer u werd gevraagd of u de schooldirecteur had aangesproken over deze kwestie, aangezien die zich tussen 2 scholieren van zijn school afspeelde, antwoordde u van niet: “Omdat alles zo snel verlopen is” (NPO, P.19). Waarom u niet eerst naar de schooldirecteur stapte, alvorens het schoolgaande

bendelid zelf aan te pakken is niet geheel duidelijk, temeer daar u wist dat de student die uw zoon benaderde deel uitmaakte van een bende (NPO, P.20). Dat u het risico nam om dat bendelid zelf aan te spreken is dan ook opvallend. Dat u uw zoon nooit hebt gevraagd of hij het bendelid kende of wat diens naam was, is echter volstrekt onbegrijpelijk. Wanneer u gevraagd werd of u uw zoon vroeg naar wie het bendelid was dat hem wilde rekruteren antwoordde u simpelweg: "Nee, ik heb dit niet gevraagd" (NPO, P.27). Dat u die informatie niet aan uw zoon vroeg is des te opvallender, omdat u op maandag 28 oktober 2019 naar de politie stapte om aangifte te doen van uw problemen (NPO, P. 15).

In de aangifte die u deed bij de politie repte u opmerkelijk genoeg met geen woord over de uitwisseling tussen het bendelid, uw zoon en uzelf (NPO, P.24). Deze uitwisseling betrof nochtans de bron van de bedreigingen die u de volgende dag te beurt vielen. Niettemin achtte u het niet relevant om de interactie tussen het bendelid en uw zoon enerzijds, en de daaropvolgende confrontatie tussen uzelf en het bendelid aan de politie te vermelden: "Ik zag het op dat moment zo niet, want ik had dat idee toen nog niet, dat het ene gebeurd was naar aanleiding van het andere. Ik zou liegen als dat wel zo was" (NPO, P.27). Echter had u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk aangegeven dat toen u de dreigings'en ontving op 27 oktober 2019, de enige reden die u op dat moment kon bedenken daarvoor, uw confrontatie met het bendelid was: "Het enige wat in mijn hoofd opkwam, en dat was ook werkelijk het enige wat ik gedaan had, was dat ik die jongen erop aangesproken had, waarom hij mijn zoon daarin wilde betrekken. Dat was het enige wat ik gedaan had." (NPO, P. 14). Met deze verklaringen geeft u aan dat u bij het ontvangen van de dreigings'en op 27 oktober 2019 meteen dacht aan de confrontatie met het bendelid. U had de link tussen de bedreigingen per sms en die confrontatie met het bendelid op uw zoon zijn school dus wel al gemaakt toen u aangifte deed bij de politie op maandag 28 oktober 2019. Aldus spreekt u zichzelf direct tegen, en blijft het onduidelijk waarom uw aangifte bij de politie geen enkele verwijzing bevat naar het contact tussen het bendelid, uzelf en uw zoon.

Er staat evenmin op uw aangifte bij de politie vermeld dat u thuis bezocht werd door een gewapend bendelid (NPO, P.24). Waarom u daar niet over sprak tegen de politie verklaarde u evenmin. In uw aangifte bij de politie meldt u enkel dat u 4 sms'en had ontvangen, en dat u daarin voor 500 dollar werd afgeperst (NPO, P.24). Opvallend genoeg had het bendelid dat u op zondag 27 oktober thuis kwam bedreigen hier niets over gezegd (NPO, P.24). Ook toen u tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd werd om uw asielrelaas van a tot z uit de doeken te doen, repte u niet over die afpersing (NPO, P.14-16). De informatie uit uw politieaangifte en uw asielrelaas is dan ook dermate verschillend, dat het de geloofwaardigheid van beide danig ondermijnt. Hetzelfde geldt voor de dreigings'en die u ontving: de bende maakt in geen van de 4 berichten een enkele verwijzing naar het contact tussen het bendelid, uzelf en uw zoon (NPO, P.23-24). Nochtans betrof dit volgens uw asielrelaas de kern van uw problemen met de bende. De inhoud van deze sms'en en die van uw asielrelaas lopen dermate weinig gelijk dat er weinig geloof aan gehecht kan worden. Die vaststelling wordt gesterkt door het laatste bericht dat u neerlegde als bewijs, en dat van uw nummer zou komen, waarin staat dat u reeds op zondag 27 oktober 2019 op de dreigings'en had geantwoord: "Ik heb je gisteren geschreven, maar je hebt niet geantwoord" (NPO, P.24). Nochtans staat er in uw politieaangifte het volgende: "Hij heeft die berichten tot op heden uit angst niet beantwoord" (NPO, P.24).

U verklaarde dat u na het ontvangen van die dreigings'en voorzorgsmaatregelen nam, zoals het veranderen van wanneer, met welke wagen en via welke weg u naar uw werk ging (NPO, P. 14). U deed dit omdat u ervan uitging dat de bende alles over u wist: "Ik zou zeggen dat het meer dan logisch is dat zij alles weten, want op één of andere manier hebben zij alle informatie. Want ze zeggen te weten waar ik uithang, en alles over mijn familie te weten, en dan meer specifiek mij" (NPO, P.28). Een andere voorzorgsmaatregel was dat u verhuisde naar het huis van de vrouw van de predikant van uw kerk. Toen u haar belde om hulp te vragen na de ontvangen bedreigingen had zij u 2 opties voorgesteld: u mocht in haar huis schuilen in Santa Tecla, of u mocht in haar kerk schuilen in Cuscatlan (NPO, P. 15). U koos de eerste optie, en wel om volgende reden: "We gingen niet naar de kerk, want die is in Cuscatlan gelegen, en daar zouden wij ook het risico lopen." (NPO, P. 15).

Dat u ervoor koos om niet in de kerk te blijven omdat die in Nuevo Cuscatlan lag (NPO, P.8) is opvallend. De verschillende door u genomen voorzorgsmaatregelen ten spijt bleef u immers tot de week voor uw vertrek voetbal spelen in diezelfde gemeente (NPO, P.10). U verklaarde een zeer goede speler te zijn, en veel goals te maken. Hoewel u er niet voor betaald werd, kwamen er 100 tot 150 man naar de wedstrijden kijken. Na uw laatste wedstrijd werd er zelfs een afscheidslunch georganiseerd (NPO, 8-10). Dat u deze activiteit bleef uitoefenen terwijl u schulde in Santa Tecla is zeer tegenstrijdig. Het is niet geloofwaardig dat u enerzijds allerhande voorzorgsmaatregelen trof met betrekking tot uw woonplaats en werk en een schuilplaats weigerde omwille van de ligging, maar dat u anderzijds nog wekelijks voor

uw plezier ging voetballen voor een substantieel aantal mensen, en dat er zelfs een feestelijk evenement speciaal voor u werd georganiseerd op diezelfde plaats.

Het geheel van deze elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs bevestigen enkel uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor de referentiebrief van uw werkgever, die enkel uw professionele activiteit als chauffeur bij uw werkgever bevestigt, en voor de verkoopakte van uw wagen, die enkel de verkoop van uw wagen bevestigt. De politieaangifte en uitgeprinte berichten werden in bovenstaande beslissing reeds besproken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchteling-rechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld

te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijst verzoeker tevens op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Hij geeft in dit verband aan dat het rapport van de verwerende partij verouderd is en achterhaald. Hij citeert uit landeninformatie van november 2019 van The Guardian en Foreign Policy. Verzoeker werpt nog op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Hij vreest dat hij geen werk zal hebben en hij niet de noodzakelijke medische zorgen zal kunnen krijgen indien hij besmet raakt met deze ziekte.

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende stukken toe:

- UK Home Office “Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs” van januari 2021;
- een politieel verslag op datum van 24 mei 2021, met bijhorende vertaling.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 23 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus “El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021;
- COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat zijn jongste zoon op school zou zijn benaderd door een bendelid met het oog op rekrutering. Omwille van zijn weigering om zijn zoon af te staan aan de bende, zou verzoeker zijn bedreigd. Hierop zou hij hebben besloten om samen met zijn vrouw en kinderen El Salvador te verlaten.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering. Het geweld in El Salvador is wijdverspreid en bijzonder ernstig waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermoend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn

individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal daarom verder nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

5.3. De commissaris-generaal besluit op basis van de verklaringen van verzoeker en de door hem neergelegde documenten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. Hij stelt vast dat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker ervoor koos om op dermate onvoorzichtige wijze een bendelid op zijn plaats te zetten en hij het risico nam om dat bendelid zelf aan te spreken, (ii) het onbegrijpelijk is dat hij zijn zoon nooit heeft gevraagd of hij het bendelid kende of wat zijn echte naam was, te meer hij naar de politie stapte om aangifte te doen, (iii) verzoeker in de aangifte geen melding maakte van de uitwisseling tussen het bendelid, zijn zoon en hemzelf en in de aangifte evenmin staat vermeld dat verzoeker thuis werd bezocht door een gewapend bendelid, (iv) verzoeker in de aangifte meldt dat hij werd afgeperst, maar tijdens zijn persoonlijk onderhoud verzoeker met geen woord repte over deze afpersing, en (v) het niet geloofwaardig is dat verzoeker enerzijds allerhande voorzorgsmaatregelen trof met betrekking tot zijn woonplaats en werk en een schuilplaats weigerde omwille van de ligging, maar dat hij anderzijds nog wekelijks voor zijn plezier ging voetballen voor een substantieel aantal mensen, en dat er zelfs een feestelijk evenement speciaal voor verzoeker werd georganiseerd op diezelfde plaats.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

5.4. Verzoeker haalt aan dat er geen enkele tegenstrijdigheid blijkt tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Bovendien blijken, zoals hierna besproken, er wel degelijk tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de aangifte die hij bij de politie neerlegde.

5.5. Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij het niet aannemelijk acht dat verzoeker ervoor zou hebben gekozen om op dermate onvoorzichtige wijze het bendelid op zijn plaats te zetten: *“Toen uw zoon u op donderdag 24 oktober 2019 kwam vertellen dat hij werd benaderd om postvatter te worden, begreep u meteen dat die benadering gebeurde door een bendelid. Dit omdat de functie van een postvatter typisch voor een bende is (NPO, P.20). U was zich hiervan bewust, maar niettemin ging u verhaal halen bij een bendelid, en verklaarde u zelfs niet bang te zijn geweest om dat te doen (NPO, P.20).”*

De uitleg in het verzoekschrift dat hij dit deed om zijn zoon te beschermen en dat hij, in het belang van zijn kind, het risico dat hij liep er gewoonweg bij nam, overtuigt niet. Gelet op de algemene landeninformatie waaruit blijkt dat zij die weigeren om tot een bende toe te treden wanneer hen dat gevraagd wordt en ook ouders die zich verzetten tegen een rekrutering van hun kinderen, zeer kwetsbaar zijn voor (extreme) represailles via indirecte dan wel directe bedreigingen (COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 19, 24), is het allerminst aannemelijk dat verzoeker naar het bendelid zelf toestapt en openlijk hun eis weigert. Dat hij het bendelid niet heeft bedreigd, maar op een rustige manier heeft benaderd om duidelijk te maken dat zijn zoon niet voor dergelijke opdrachten kon worden ingezet, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker wist immers dat het bendelid alleen maar al aanspreken, ook gevaarlijk was en dat er gevolgen aan konden zijn verbonden: *“Je ziet daar nog altijd dingen, maar je spreekt er niet over. Want als je erover spreekt dan ga je terechtkomen in een conflict, en dan loop je gevaar. Maar dat is wat je daar dagelijks ziet.”* (NPO, p. 20). In deze context en wetende dat er zowel voor hemzelf als voor zijn zoon repercussies konden volgen, is het niet geloofwaardig dat

hij het risico zou hebben genomen om het bendelid op zijn plaats te zetten en, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, niet eerst naar de schooldirecteur stapte.

Hierbij komt nog dat verzoeker zelfs niet aan zijn zoon zou hebben gevraagd wie het bendelid was dat hem aansprak (NPO, p. 27). Gelet op de informatie die deze vraag hem had kunnen opleveren, te meer hij de maandag erop naar de politie zou stappen om aangifte te doen (NPO, p. 15), is dit weinig geloofwaardig. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat uit de manier waarop zijn zoon vertelde over het incident, het duidelijk was dat hij het bendelid niet kende. Evenwel, gezien verzoeker er nooit naar heeft gevraagd, is het onmogelijk om dit met zekerheid te stellen. Bovendien had verzoeker, nadat zijn zoon de dag na het incident het bendelid in kwestie had aangewezen, nog naar de schooldirecteur kunnen stappen om de identiteit van het bendelid te weten te komen. Ondanks het risico dat hij nam om een aangifte te doen bij de politie, heeft verzoeker zich zelfs niet eens de moeite getroost om eerst te informeren naar de identiteit van deze jongen. Nochtans mag van verzoeker worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om alle gegevens over deze persoon te verzamelen zodat hij deze kan doorgeven aan de politie in het kader van zijn politieaangifte.

5.5. Waar de commissaris-generaal verder vaststelt dat verzoekers verklaringen niet overeenkomen met wat in de politieaangifte van 28 oktober 2019 werd opgetekend, slaagt verzoeker er in het verzoekschrift niet in hier anders over te doen denken.

De repliek dat hij zijn confrontatie met het bendelid niet heeft vermeld omdat de politie corrupt is en geïnfiltrerd is met bendeleden, kan niet ernstig worden genoemd.

In eerste instantie heeft dit verzoeker niet tegengehouden om aangifte te doen bij politie. Bovendien gaf verzoeker, wanneer hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met de vaststelling dat hij in de politieaangifte van 28 oktober 2019 met geen woord repte over de aanvaring tussen het bendelid, zijn zoon en hemzelf, enkel aan dat hij het niet relevant achtte om de interactie tussen het bendelid en zijn zoon enerzijds, en de daaropvolgende confrontatie tussen hemzelf en het bendelid anderzijds aan de politie te melden: *“Ik zag het op dat moment zo niet, want ik had dat idee toen nog niet, dat het ene gebeurd was naar aanleiding van het andere. Ik zou liegen als dat wel zo was.”* (NPO, p. 27). Dit is trouwens een verklaring die in tegenstrijd is met zijn eerdere verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij de link tussen de bedreigingen per sms op 27 oktober 2019 en die confrontatie met het bendelid op de school van zijn zoon op 25 oktober 2019, wel al had gemaakt toen hij aangifte deed bij de politie (NPO, p. 14). Verzoeker gaat hier met zijn a posteriori bewering volledig aan voorbij. De vaststelling dat verzoeker, die toch de stap heeft genomen om op 28 oktober 2019 bij de politie aangifte doen, maar vervolgens de recente bron van de bedreigingen, met name de uitwisseling tussen het bendelid, zijn zoon en hemzelf op 25 oktober 2019, niet heeft vermeld, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. Verder heeft hij evenmin laten optekenen dat hij op 27 oktober 2019 thuis werd bezocht door een gewapend bendelid. Waar hij bij de politie wel verklaarde dat hij dreigberichten op zijn gsm had ontvangen en dat hij daarin voor 500 dollar werd afgeperst, kan hij met zijn uitleg dat de politie is geïnfiltrerd met bendeleden, niet worden gevolgd. Van deze afpersing maakte hij overigens, hoewel verzoeker in het verzoekschrift het tegendeel pretendeert, geen enkele melding tijdens het uiteenzetten van zijn vrij relaas bij het CGVS (NPO, p. 14-16).

Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, is de informatie uit zijn politieaangifte en zijn asielrelaas dermate verschillend, dat dit de geloofwaardigheid van beide danig ondermijnt.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat zijn schoonvader zich informeerde over de stand van zaken van de politieaangifte en legt een politieel verslag neer van 24 mei 2021 (stuk 4). Hierin wordt bevestigd dat er een aanklacht werd ingediend, dat de zaak in januari 2020 werd geopend omdat de zoon van de klager ertoe gedwongen zou zijn toe te treden tot de criminele groepering MS-13 en dat zij met de dood zouden zijn bedreigd. Verder wordt vermeld dat ze daarom hun woning zijn ontvlucht en dat hun huis mogelijk door bendeleden werd geplunderd.

Vooreerst merkt de Raad op dat aan dit stuk slechts beperkte bewijswaarde kan worden gegeven. Er wordt immers enkel een kopie voorgelegd en geen origineel document. De authenticiteit en de herkomst van dit document kunnen dan ook niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knippen en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt. Verder is dit een document dat weinig formeel voorkomt. Er is geen officiële hoofding of ander officieel element te bespeuren, behalve één enkele stempel waarop wordt vermeld *“Policia Nacional Civil de El Salvador. Division de seguridad fronteriza. Departamento de aduana.”* en de stempel van een enkele agent, wiens functie niet verder wordt toegelicht. Dit terwijl in het document kan worden gelezen dat de schoonvader van verzoeker dit politieel verslag kwam ophalen in de *“kantoren van de anti-afpersingsdienst van de civiele nationale*

politie”, in het Spaans: “*las instalaciones de anixtorsiones de la policia nacional civil*”. De vermeldingen op de stempel komen aldus niet overeen met de politionele eenheid waar de vader van verzoeker het politioneel verslag zou hebben gehaald. Overigens blijkt dat op de politieaangifte van 28 september 2019 een stempel werd gezet die het volgende vermeldt: “*Policia Nacional Civil de El Salvador. Grupo tres. Division anti-extorsiones.*” Het is vreemd dat de politieaangifte van 28 september 2019 en het politioneel verslag van 24 september 2021 niet dezelfde stempel dragen, hoewel ze beide op dezelfde zaak betrekking zouden hebben.

De Raad kan zich verder niet van de indruk ontdoen dat dit politioneel verslag louter is opgesteld naar aanleiding van voormelde opmerkingen in de bestreden beslissing. De Raad acht het niet ernstig dat verzoeker na confrontatie met de bestreden beslissing plots komt aandraven met een politioneel verslag waarin de voormelde onvolkomenheden zagezegd worden rechtgezet.

Hierbij kan overigens de bedenking worden gemaakt hoe een politieagent in een politioneel verslag van 24 mei 2021 kan bevestigen dat de zoon van verzoeker werd gedwongen toe te treden tot MS-13 nu verzoeker hier in zijn politieaangifte van 28 oktober 2019 nooit enige melding van heeft gemaakt of doordat, zoals verzoeker in het verzoekschrift beweert, bepaalde zaken niet werden genoteerd in de politieaangifte gelet op de aanwezige corruptie.

In dit verband wijst de Raad nogmaals op de vaststellingen die het CGVS heeft kunnen doen op basis van verzoekers eigen verklaringen over de vervolgingsfeiten die hij beweerde mee te maken. Zoals reeds werd opgemerkt, zijn de verklaringen van verzoeker in dit verband op meerdere punten tegenstrijdig en onaannemelijk, zodat aan de beweerde incidenten geen enkele geloofwaardigheid kan worden toegekend.

Daarenboven komt ook hetgeen in de dreig-sms'en te lezen valt, niet overeen met verzoekers verklaringen. De commissaris-generaal stelt terecht: “*de bende maakt in geen van de 4 berichten een enkele verwijzing naar het contact tussen het bendelid, uzelf en uw zoon (NPO, P.23-24). Nochtans betrof dit volgens uw asielrelaas de kern van uw problemen met de bende. De inhoud van deze sms'en en die van uw asielrelaas lopen dermate weinig gelijk dat er weinig geloof aan gehecht kan worden. Die vaststelling wordt gesterkt door het laatste bericht dat u neerlegde als bewijs, en dat van uw nummer zou komen, waarin staat dat u reeds op zondag 27 oktober 2019 op de dreigsms'en had geantwoord: “Ik heb je gisteren geschreven, maar je hebt niet geantwoord” (NPO, P.24). Nochtans staat er in uw politieaangifte het volgende: “Hij heeft die berichten tot op heden uit angst niet beantwoord” (NPO, P.24).” Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die deze pertinente vaststellingen in een ander daglicht stellen.*

5.6. Tot slot stelt de commissaris-generaal terdege vast dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker enerzijds allerhande voorzorgsmaatregelen zou hebben getroffen met betrekking tot zijn woonplaats en werk alsook een schuilplaats weigerde omwille van de ligging, maar dat hij anderzijds nog wekelijks voor zijn plezier ging voetballen voor een substantieel aantal mensen, en dat er zelfs een feestelijk evenement speciaal voor hem werd georganiseerd op diezelfde plaats: “*U verklaarde dat u na het ontvangen van die dreigsms'en voorzorgsmaatregelen nam, zoals het veranderen van wanneer, met welke wagen en via welke weg u naar uw werk ging (NPO, P.14). U deed dit omdat u ervan uitging dat de bende alles over u wist: “Ik zou zeggen dat het meer dan logisch is dat zij alles weten, want op één of andere manier hebben zij alle informatie. Want ze zeggen te weten waar ik uithang, en alles over mijn familie te weten, en dan meer specifiek mij” (NPO, P.28). Een andere voorzorgsmaatregel was dat u verhuisde naar het huis van de vrouw van de predikant van uw kerk. Toen u haar belde om hulp te vragen na de ontvangen bedreigingen had zij u 2 opties voorgesteld: u mocht in haar huis schuilen in Santa Tecla, of u mocht in haar kerk schuilen in Cuscatlan (NPO, P.15). U koos de eerste optie, en wel om volgende reden: “We gingen niet naar de kerk, want die is in Cuscatlan gelegen, en daar zouden wij ook het risico lopen.” (NPO, P.15).*

Dat u ervoor koos om niet in de kerk te blijven omdat die in Nuevo Cuscatlan lag (NPO, P.8) is opvallend. De verschillende door u genomen voorzorgsmaatregelen ten spijt bleef u immers tot de week voor uw vertrek voetbal spelen in diezelfde gemeente (NPO, P.10). U verklaarde een zeer goede speler te zijn, en veel goals te maken. Hoewel u er niet voor betaald werd, kwamen er 100 tot 150 man naar de wedstrijden kijken. Na uw laatste wedstrijd werd er zelfs een afscheidslunch georganiseerd (NPO, 8-10). Dat u deze activiteit bleef uitoefenen terwijl u schuilde in Santa Tecla is zeer tegenstrijdig.”

De repliek in het verzoekschrift dat waar hij voetbalde, niet was waar zijn huis was en waar de bendelieden hem viseerden, kan niet overtuigen. Verzoeker verklaarde op het CGVS immers dat hij niet in de kerk in Cuscatlan wilde verblijven omdat zij er ook risico zouden lopen (NPO, p. 8, 15). Het gegeven dat hij dan wel voetbal bleef spelen in diezelfde gemeente, namelijk Cuscatlan (NPO, p. 8, 10), ondermijnt

zijn beweerde vrees voor vervolging. Zijn redenering dat hij er niet langer dan twee uur was en dat de laatste keer was om afscheid te nemen, doet hier geen afbreuk aan.

5.7. De overige door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Zijn paspoort, identiteitskaart en rijbewijs, alsook een referentiebrieven van zijn werkgever hebben betrekking op zijn persoonsgegevens en werkzaamheden die hier niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor de verkoopakte van zijn wagen, die enkel de verkoop ervan bevestigt. Voor het overige houden deze documenten geen verband met het vluchtrelaas.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Zij blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

5.8. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande bevindingen, waaruit talrijke tegenstrijdigheden, inconsistenties en onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan verzoekers vluchtrelaas, namelijk de poging tot rekrutering van zijn zoon, de bedreigingen aan zijn adres ten gevolge van zijn weigering om zijn zoon af te staan aan de bende en de afpersing, geen geloof kan worden gehecht.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Nu aan zijn voorgehouden problemen met MS-13 geen geloof kan worden gehecht, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij en/of zijn zoon valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een concreet risico lopen. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op. Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken, zodat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat.

Verzoeker brengt geen andere specifieke omstandigheden of individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken. Verzoekers jongste zoon is weliswaar een jongen van 12 jaar afkomstig uit Nuevo Cuscatlan gelegen in La Libertad die onder controle staat van MS-13, maar dit is niet voldoende om een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. In de landeninformatie bijgebracht door beide partijen, kan worden gelezen dat de bendes, in de wijken die onder hun controle staan, kinderen en minderjarige jongeren gebruiken voor hun criminele activiteiten (zoals op de uitkijk staan als poste), waarbij een vraag tot 'samenwerking' of het verlenen van diensten kan uitmonden in rekrutering. Evenwel, niet alle kinderen en jongeren, afkomstig uit wijken die onder controle staan van een bende, lopen een even groot risico om in het vizier te komen van bendes. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het risico afhankelijk is van het profiel van de jongeren, in de zin dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijke socio-economische situaties viseren die vervolgens bij de bendes aansluiting vinden en een identiteit krijgen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat rekrutering door bendes in El Salvador veelal is ingegeven door persoonlijke kenmerken zoals armoede, lage scholingsgraad of de veiligheid van henzelf en hun families. Veelal gaat het om een vrijwillige of semivrijwillige rekrutering. Zo zijn het bijvoorbeeld de ouders die zich geprivilegieerd voelen omdat de bende hun kind kiest om er deel van uit te maken, dan wel de kinderen zelf die dankzij de bende een soort bescherming ervaren die ze zonder de bende niet zouden hebben of voelen zij zich gemotiveerd door het krijgen van kleine voordelen (cadeautjes, maaltijden, enz.) en het winnen van respect en sociale status (zie UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19; UK Home Office "Country Policy and Information Note, El Salvador: Gangs", februari 2020, p. 23-27 en Refugee Law Initiative "An atomized crisis: reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador", p. 15, 17, 19-20 waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020).

De Raad stelt, na zorgvuldige lezing van het rechtsplegingsdossier, vast dat, behalve zijn jonge leeftijd, het profiel van de zoon van verzoeker verder niet voldoet aan de hierboven geschetste kenmerken van jongeren die doorgaans in het vizier komen van bendes voor samenwerking, dienstverlening en rekrutering. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in het geval van zijn zoon daar alsnog anders over moet worden gedacht. Er blijkt niet dat verzoeker en zijn gezin zich in een precaire socio-economische

situatie bevonden noch dat verzoeker of zijn gezin, inclusief zijn zoon, enige affiniteit zou hebben met de bendes. Verzoeker maakt, naast zijn vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen die erop wijzen dat hij of zijn zoon bij terugkeer door MS-13 zullen worden vervolgd of geïsoleerd. Zijn relaas bevat geen geloofwaardige elementen waaruit volgt dat verzoeker en zijn jongste zoon werden of zouden kunnen worden benaderd door bendes in het kader van een samenwerking of rekrutering. Evenmin zijn daartoe concrete aanwijzingen, zoals ervaringen van vrienden of familie in dit kader.

5.9. Waar verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een preciaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoeker in deze context zelf wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontegenwoordigd of opzettelijk worden geweigerd.

In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat hij, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

5.10. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden geviseerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt helder dat een vertrek uit El Salvador omwille van bende gerelateerde problemen een risicoverhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar El Salvador.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers beweerde problemen met de bende leden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bende leden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bende gerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bende gerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden geviseerd door bende leden, laat staan dat zijn vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van zijn specifieke, individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet

aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

5.11. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES